



A 2009. március 5-én megjelent számban az **Informatia** című romániai lap részletesen számolt be a Kohán-kiállításról.

Durkó Károly kulturális tanácsnok köszöntőjében Kohán György életútját, művészetét mutatta be.

Különös, izgalmas élményt adhat a nagybányai közönség számára Kohán György kiállításának megtekintése. Igazi közép-kelet európai festő egy olyan városból, ahol évszázadok óta békében élnek egymással magyarok, románok, és németek. A román nemzetiségű családban felnövő festő édesapja uradalmi kovács volt Gyulaváriban. Az ifjú Kohán tehetsége már egészen korán megmutatkozott – többször is büntetést kapott azért, mert a papír mellett bizony a kastély egy – egy falrészletére is képeket festett. De az izzó vas vörös színe így is örökre megmaradt művészetében. A nehézsorsú festő az erdélyi származású gyulai művészpédagógust, Firtosi József Dezsőt tekintette egész életében igazi tanítómesterének. Már a Képzőművészeti Főiskolán rátalált igazi, mással össze nem téveszthető művészi hangjára. Erőteltjes színekkel, mély ecsetvonásokkal szól az alföldi, paraszti, emberi témákról. A tájfestészet dekoratív – és éppen ezért veszélyes – alkalmait tiszta színépítéssel, egyéni, mesteri és modern módon közelíti meg. Egyszerre realista, lírai, és drámai festészet az övé. Olyan mint az élete. A mindennapi élet drámai jeleneteit éppúgy mesterien örökíti meg, mint ahogy a háború elleni tiltakozás pillanatait rögzíti.

Kohán Györgynek nehéz élete volt. Előbb Podollini Volkmann Artúr szabadiskoláját látogatta Budapesten – ekkor Budapesten hordárként kereste meg a kenyérre valót -, majd a Képzőművészeti Főiskolára járt. Mesterével, Glatz Oszkárral nem értették meg egymást. A húsz éves fiatal tehetség összes pénzét vonatjegyre költve meg sem állt Párizsig. Kint szorongás, nélkülözés várt rá. Nem kevés iróniával mondta: „ akinek pénze van sétál, akinek nincs, az csavarog”. Temetőben, parkokban átaludt éjszakák után karolta fel a gyulai kötődésű, Párizsban élő grafikusművész, Major Henrik. Neves múzeumi képek másolása

mellett döntő hatást gyakorolt művészetére Rembrandt, Picasso, Cezanne, Braque, Matisse. Tíz hónap elteltével tért haza, Budapest, Hódmezővásárhely és Gyula között ingázott, de az 1950-es évek kultúrpolitikája kirekesztette őt a művészeti életből. Ennek ellenére nagyon szegény körülmények között, de nagy erővel dolgozott, barátai és mecénásai tartották benne a lelket. Aztán mégis elérkezett az áttörés: 1959-ben már önálló kiállítást rendezett a budapesti Múcsarnokban, 1960-ban és 1964-ben megkapta a Munkácsy díj III. majd I. fokozatát. Műveiből a Magyar Nemzeti Galéria 1965-ben – még életében – életmű kiállítást rendezett. Tragikus betegség vetett véget életének a következő esztendőben. Munkái ott vannak a Magyar Nemzeti Galériában, Hódmezővásárhelyen, de életművének tekintélyes részét Gyula városára hagyta. A szülőváros méltó módon ápolja festőművész fiának emlékét: alkotásaiból állandó kiállítás, múzeum létesült városunkban. Kohán György – csakúgy mint a modern nagybányai művészek – valós élmények alapján, a valóságot visszaadva dolgozott. Megalkudni nem tudott, nem is akart. Művészetével nem spekulált. Életéről a magyar művészettörténeti szakma egyik tekintélyes képviselője, a művész egykori barátja Supka Magdolna írt monográfiát. Különleges élmény lehet számunkra az, hogy egy kitűnő alföldi festő az európai festészet fellegvárában, Nagybányán mutatkozhat be a műértő közönségnek. Köszönet ezért Ludescher István alpolgármester úrnak, nélküle ez a tárlat nem jött volna létre. Kohán György tüzes, és pasztell színei visszaköszönek Ziffer Sándor, Nagy Oszkár, Pásztk Jenő, Pittner Olivér, Popp Aurél és más egykori nagybányai festők kompozícióinak.

Szervusz, szervusztok! Örülök hogy itt vagyunk, együtt, békében, szeretettel. Ezt üzeni a művészet, ezt üzeni egy igazi közép-kelet európai festő, Kohán György Nagybányán. Örülök, és köszönöm, hogy itt lehetünk. Köszönöm, hogy meghallgattak.